

מרגישים שאתם חייבים שינוי בחיים? המאמנת האישית שרה ארבל מסבירה איך הופכים משורדים למצליחנים

מי שחלם

השורדים חולמים, המצליחנים רואים את החזון. לאיזו קבוצה אתם שייכים?

טיפ:

אל תתנקשו על החלום המקורי שלכם, לעתים הוא רק תמרוז בדרך. בדקו עד כמה אתם להופים להגשימו. אם אתם מתמלאים באנרגיות וכושר השכנוע שלכם עולה, אתם בכיוון הנכון.

איור: איתור/בנק/גטי

כשאסנת הייתה חשה שהדברים לא זזים לפי הקצב שלה, היא הייתה נכנסת למכונית, מתניעה ויוצאת לנסיעה לחיפה וחזרה הביתה, לגבעתיים. זה היה משחרר את הלחץ ומונע ממנה להיכנס למריבות עם בן זוגה. אסנת תמיד חלמה על בית צמוד קרקע, שבו הילדים מתרועעים בין העצים, עם מלונה לכלב, נדנדה בחצר וגינה מטופחת, שתנובתה ממלאת את הצלחת המונחת על השולחן הענק שבחורן. בכל יום שישי, לאחר שהשכיבו את הילדים לישון, אסנת נהגה לשרטט ולתאר את מה שראתה לנגד עיניה בפרטי פרטים. וכשאסנת התחילה להפליג בתיאוריה, יגאל בעלה היה מתכווץ בכורסתו, ומיילל להיעלם. הוא הרגיש חסר אונים. משכורתו של יגאל, שכיר בתעשייה הביטחונית, לא אפשרה להם לחסוך. אסנת הייתה עוזרת אישית של מנכ"ל בחברת נדל"ן גדולה. לאחר כמה מפגשים בינינו, החלטנו שהיא תסכם עם הבוס שלה, שהיה גם הבעלים של קרן נדל"ן מצליחה, שהיא תפריש חצי ממשכורתה לקרן. ההחלטה התקבלה במטרה לגשר על הפער בין המציאות הכלכלית למציאות שהחלום מתאר. דרכינו נפרדו. לפני כחצי שנה אסנת הגיעה אלי שוב: "אני מסוגלת לממש את החלום שלי", אמרה, "אבל אני לא בטוחה שזו ההחלטה הנכונה". היא גוללה בפני את השתלשלות העניינים מאז שנפרדנו לפני כחמש שנים. "מרגע שכספי החל להיות מושקע, נכנסתי למעורבות בכל מה שקשור בנדל"ן. התחלתי להתעניין, ללמוד את המקצוע. לתדהמת

"אם אחליט להגשים את החלום שלי, שאינני בטוחה שהוא רלוונטי למי שאני היום, אצטרך לממש את שלוש הדירות הקטנטנות שרכשתי ולהוסיף משכנתה. אז יהיה לי בית, אבל לא יהיו לי הסיפוק והתשוקה של יזמות נדל"ן"

הבוס שלי ולתדהמתי, גיליתי כישרון בויהיו השקעות כדאיות והודמנויות נדל"ניות וקורמתי לתפקיד בכיר ואחראי. כל כך הצטיינתי עד ששום החלטה לא נעשתה בלעדי. המשכורת שלי עלתה, והתחלתי לקבל אחוזים מהעסקאות שסגרתי. במשך השנים השקעתי בשלושה נכסים והיום אני בשלה לצעד הכי משמעותי בחיי - הגשמת החלום לקניית בית. הקשבתי לאסנת בתדהמה: "וואו, עשית קפיצה מטאורית בקריירה. אני כל כך גאה בך". "כן... אבל, יש לי אבל גדול, ובגלל זה באתי".

מה יכול להיות, חשבתי, הנה היא אחרי חמש שנים בלבד במצב של הגשמה ומימוש. "ובכן, כיום הילדים כבר בגילי העשרה שלהם, הקטן בן 16 והגדולה מתגייסת בקרוב, כמה זמן הם עוד יגורו איתנו? עוד חמש שנים? ואז אני יגאל נשאר בבית על הקרקע, בלי כל החלקים שעליהם חלמתי. בלי נדנדה, בלי כדורסל, בלי המלונה, הכלב מאוד זקן. אלה כבר לא אותם הצבעים ולא אותם העיצובים, הטעם שלי מאוד השתנה מאז שראיתי כל כך הרבה בתיים". "אסנת, עברו חמש שנים מאז שלקחת אחריות לממש את חלום נעוריך. החלום הזה היה נושא לשיחה ביניך ובין יגאל במשך שנים, החלום היה תקווה והתבוננות קדימה, החלום אילץ אותך למתוח את שרירי הקריירה שלך למקומות שייטכן שלא היית מגיעה אליהם בלעדיו. האם החלום עדיין בוער בך כמו אז? או אולי יש שם בעירה חדשה?". היא התבוננה בי בחיוך, כאילו תפסתי ילדה קטנה בקלקלתה. כאילו היא עומדת מול ארמון חול על שפת ים רגוע, ומביטה בי בשוכבות רגע לפני שהיא עולה עליו בכפות רגליה ומאפשרת לו להתמוזג בנוף

החול והמים. קלטתי את מבטה, וחיכתי לעברה חזרה "אסנת, מה את זוממת?". "שרה, התאהבתי בכל נושא היזמות הנדל"נית", היא אמרה. "אני מלאה תשוקה מהעיסוק בנדל"ן ואני רוצה להמשיך ולקנות עוד נכסים. אם אחליט להגשים את החלום שלי, שאינני בטוחה שהוא רלוונטי למי שאני היום, אצטרך לממש את שלוש הדירות הקטנטנות שרכשתי ולהוסיף משכנתה. אז יהיה לי בית, אבל לא יהיו לי הסיפוק והתשוקה של יזמית נדל"ן, ולא יהיו לי נכסים מניבים שערכם עולה. יש במקצוע הזה משהו שמבצע בתוכי בכיף, בהרפתקנות. לא מוכנה לוותר על זה בשביל חלום שהיה פעם ועכשיו כבר איננו". מאחר שאסנת נתנה לעצמה תשובה מאוד ברורה, לא היה לי למעשה מה להוסיף. לא היה כאן דיאלוג, היה כאן מונולוג של אסנת, ואני למדתי שיעור מאסנת: "יש החולמים בשביל לשרוד, ויש הממירים את החלום בחזון שלוקח אותם למחוזות של הצלחה". איזו בת מזל אני שיכולתי להיות פנס קטן במסע אל המחוזות האלה. ★ פרטי המאמנים שוונו על מנת לשמור על פרטיותם.